

3. Den borden är full som borden i den stilla dalen; Hvem suckar det? Det är väl dufwans suck i alen, Det floden är. Nej, dufwan lilla Ej suckar så, Och Rhén är stilla — Hvem suckar då?

4. En yngling inem fångselmuren I mörker satt. Han suckade, och kring naturen Bjöd sucken matt. Jag kommer, Clara! Men när, wet Gud; Låt ledjan swara, Hon är min brud.

5. Den sänqne yngling dog i bojan På Fal- lenborg, Och Wisperdalen, i dunkla lojan, Hon dog af sorg. När swanen landar På blomligt står, De trognas andat An mötas här.

6. Då solens första strålar glimma På klip- pans rand, Och tyfsta silfwerfiskar simma Vid stenig strand; En hwar, som fiskar, An höra kan, Att när hon hwisslar, Så suckar han.

Fahlun,
W. A. Huldbergs Boktryckeri, 1847.

20. Guds sölde be på en rollighet att wandra
Com dunn för den tillbasta står Den de dageli-
gen efterlängsta, Och i sinom tid de den od far.
21. Guds sölde be på en rollighet att wandra
Com dunn för den tillbasta står Den de dageli-
gen efterlängsta, Och i sinom tid de den od far.
22. Guds sölde be på en rollighet att wandra
Com dunn för den tillbasta står Den de dageli-
gen efterlängsta, Och i sinom tid de den od far.
23. Guds sölde be på en rollighet att wandra
Com dunn för den tillbasta står Den de dageli-
gen efterlängsta, Och i sinom tid de den od far.
24. Guds sölde be på en rollighet att wandra
Com dunn för den tillbasta står Den de dageli-
gen efterlängsta, Och i sinom tid de den od far.
25. Guds sölde be på en rollighet att wandra
Com dunn för den tillbasta står Den de dageli-
gen efterlängsta, Och i sinom tid de den od far.
26. Guds sölde be på en rollighet att wandra
Com dunn för den tillbasta står Den de dageli-
gen efterlängsta, Och i sinom tid de den od far.
27. Guds sölde be på en rollighet att wandra
Com dunn för den tillbasta står Den de dageli-
gen efterlängsta, Och i sinom tid de den od far.
28. Guds sölde be på en rollighet att wandra
Com dunn för den tillbasta står Den de dageli-
gen efterlängsta, Och i sinom tid de den od far.
29. Guds sölde be på en rollighet att wandra
Com dunn för den tillbasta står Den de dageli-
gen efterlängsta, Och i sinom tid de den od far.

GS 532

Fyra stycken bögit märkwärdiga och wackra

W i s o r.

Den Första:

Enfaldigheten lyfter också sjunga ic.

Den Andra:

Kohl-Wisa.

Begynna jag will, ic.

Den Tredie:

En gång sad' Frans till Clara: ic.

Den Fjerde:

Wisperdalen.

Det hwisslar i den stilla dalen; ic.

Pris: 2 R. Wsk.

Fahlun,
tryckt på G. Hedmans förlag.

1. Den första: Enfaldigheten lyfter också sjunga När hon för glädje ej tåga kan, Och fast hon hafver en olård tunga Går hon dock med sitt lallande fram.

2. Omhylligt är dock i dessa tider: Fast det för och ser mycket sällsamt ut, Det dock stundligt ändteligen lider; — Endast anden vinner ett godt slut.

3. Stundom är här någorlunda möjligt Och allt går så lättsammelig, Men stundom är det så bedröfweligt Då man ej wet hwat man skall wända sig.

4. Men min wån, war dock ej bedröfwad Hu- ru det helst med dig i werlden går; Ty skall al- drig här wi bli pröfwad, Då så glömda wi snart resan wår.

5. Ty denna tiden hon ej annat heter An en wandring till wårt hem, Och dem som efter den- na wågen letar Här en gång bo i Jerusalem.

6. Det är dock bäst såsom Gud behagar Det förnimmer du wål min wån! Att lesa här i si- na dagar, Att wånta bättre i himmelen.

7. Men aldrig får man wara nöjd med syn- den Ty på henne är Gud alltid vred. Och vill man ständigt segla efter vinden, Träffar man ej på rätta segelled.

8. Wi så här se medan wi här wandra D. lika saker på mång sätt; Dock kunna wi icke der- på klandra Utan tillstå det är så rätt.

Den första:

Enfaldigheten lyfter också sjunga När hon för glädje ej tåga kan, Och fast hon hafver en olård tunga Går hon dock med sitt lallande fram.

2. Omhylligt är dock i dessa tider: Fast det för och ser mycket sällsamt ut, Det dock stundligt ändteligen lider; — Endast anden vinner ett godt slut.

3. Stundom är här någorlunda möjligt Och allt går så lättsammelig, Men stundom är det så bedröfweligt Då man ej wet hwat man skall wända sig.

4. Men min wån, war dock ej bedröfwad Hu- ru det helst med dig i werlden går; Ty skall al- drig här wi bli pröfwad, Då så glömda wi snart resan wår.

5. Ty denna tiden hon ej annat heter An en wandring till wårt hem, Och dem som efter den- na wågen letar Här en gång bo i Jerusalem.

6. Det är dock bäst såsom Gud behagar Det förnimmer du wål min wån! Att lesa här i si- na dagar, Att wånta bättre i himmelen.

7. Men aldrig får man wara nöjd med syn- den Ty på henne är Gud alltid vred. Och vill man ständigt segla efter vinden, Träffar man ej på rätta segelled.

8. Wi så här se medan wi här wandra D. lika saker på mång sätt; Dock kunna wi icke der- på klandra Utan tillstå det är så rätt.

12. Men så som jag har sagt i den första: Den första: Enfaldigheten lyfter också sjunga När hon för glädje ej tåga kan, Och fast hon hafver en olård tunga Går hon dock med sitt lallande fram.

13. Stundom är här någorlunda möjligt Och allt går så lättsammelig, Men stundom är det så bedröfweligt Då man ej wet hwat man skall wända sig.

14. Men min wån, war dock ej bedröfwad Hu- ru det helst med dig i werlden går; Ty skall al- drig här wi bli pröfwad, Då så glömda wi snart resan wår.

15. Ty denna tiden hon ej annat heter An en wandring till wårt hem, Och dem som efter den- na wågen letar Här en gång bo i Jerusalem.

16. Det är dock bäst såsom Gud behagar Det förnimmer du wål min wån! Att lesa här i si- na dagar, Att wånta bättre i himmelen.

17. Men aldrig får man wara nöjd med syn- den Ty på henne är Gud alltid vred. Och vill man ständigt segla efter vinden, Träffar man ej på rätta segelled.

18. Wi så här se medan wi här wandra D. lika saker på mång sätt; Dock kunna wi icke der- på klandra Utan tillstå det är så rätt.

19. Men så som jag har sagt i den första: Den första: Enfaldigheten lyfter också sjunga När hon för glädje ej tåga kan, Och fast hon hafver en olård tunga Går hon dock med sitt lallande fram.

20. Stundom är här någorlunda möjligt Och allt går så lättsammelig, Men stundom är det så bedröfweligt Då man ej wet hwat man skall wända sig.

21. Men min wån, war dock ej bedröfwad Hu- ru det helst med dig i werlden går; Ty skall al- drig här wi bli pröfwad, Då så glömda wi snart resan wår.

22. Ty denna tiden hon ej annat heter An en wandring till wårt hem, Och dem som efter den- na wågen letar Här en gång bo i Jerusalem.

23. Det är dock bäst såsom Gud behagar Det förnimmer du wål min wån! Att lesa här i si- na dagar, Att wånta bättre i himmelen.

24. Men aldrig får man wara nöjd med syn- den Ty på henne är Gud alltid vred. Och vill man ständigt segla efter vinden, Träffar man ej på rätta segelled.

25. Wi så här se medan wi här wandra D. lika saker på mång sätt; Dock kunna wi icke der- på klandra Utan tillstå det är så rätt.

21. Wårtdagen så lång Från solens uppgång Man måste allt wål Hela dagen arbeta till dess det blir qwål; Se'n går han wål hem Med ut- mattad lemmer och så trö uttrötta ben.

22. Arbetet lågs på, Han sjunger ändå I sto- gen förnöjd, Han tröstar sig sjelfwer, det höres i höjd. Han sanger en sång, I stegen om qwål- len, en, wisa så lång.

Den tredje:

En gång sad' Frans till Clara: "Om jag begär- de bara En kys, fick jag den? såg." En kys! en kys! hon hördes swara: Nej, goda gode! nej. :.

2. "För att ej lottlös wara, Bät då en blick förklara Att du ej hatat mig." En blick! en blick! hon hördes swara: Nej, goda gode! nej. :.

3. "Annu en bön, min Clara! Se'n skall du fredad wara: Gif korgen då åt mej;" Att dej! åt dej! hon hördes swara: Nej, bästa gode! nej. :.

Den fjerde:

Wisperdalen.

Det hwisslar i den stilla dalen; Hwem hwisslar der? Det är ett slag af nåktergalen, Det båden är. Nej, båden stannat, Tyt fogeln är. Det är wål annat, Som hwisslar der.

2. En jungfru satt med Frans i hären Wid Wisperbäck, Som engeln mild, som tes em wå- ren, Så frisk och tåk. Hon hwisslar tregen: Min natt war lång. Så hemst är stegen; Kom hem en gång.